

Összehasonlító elemzés – Hetilapok

A **Magyar Narancsot** és az **ÉS**-t választottam, előbbi politikai-kulturális hetilap, míg utóbbi némileg összehúzza ezt a spektrumot, „csak” irodalmi és politikai hetilap. Ettől függetlenül persze publikál színházzal és képzőművészettel kapcsolatos cikkeket, de a paletta korántsem olyan színes, és mix-ízű, mint a Mancs esetében.

A vezető politikai hír mindkét lapban az alkotmányozás, azon belül is a bírói hatalom átstrukturálódása (hipp-hopp elbocsátják az idős bírókat) és a cigány-ölések vádlottjainak közeljövőben esedékes elítélése. Mi után a kormányzó párt kultúrpolitikája véleményem szerint is átgondolatlan (ez talán nem is újdonság, 98 és 2002 se volt jó), a sajtó már csak önmagát védve is bal felé húz, ha kultúráról van szó. A Mancs interjút közöl az „Egy millióan a sajtószabadságért” szövegével (már a csoport neve is megtévesztő), a címlap pedig Jancsó Miklós legutóbbi filmcímével operál, és baljós végkicsengésével a hatalmi-ágak veszélyével fenyeget (Oda az igazság! Orbán a bíróságokra támad). Nem mondhatjuk azt, hogy pusztán ellenpropaganda lenne, mert a leírtak alapján valóban problémásnak tűnik az alkotmány ezen része, más, esetleg pozitív változásokról azonban nem is esik szó. Persze, a jó hír talán nem is hír, csak így elég egyoldalú a kép.

Az **ÉS** komolyabb lap képét igyekszik mutatni, olvasóközönsége is az idősebbek köréből kerülhet ki. Ezt alátámasztandó a klasszikus A3-as papírméret, a totális fekete-fehérséget azonban már ők sem engedhetik meg maguknak, a hirdetések kivétel nélkül színesek. Miután az **ÉS** kevesebb témával foglalkozik egyszerre, azokat nemcsak több cikkben keresztül érinti, hanem karakterszámát tekintve is nagyobb terjedelemben. Mégsem érzem azt, hogy alaposabb munkát végeznének, kicsit túlfűtöttnek éreztem, sok a sarkítás (Kovács Zoltán: már késő, címlapon). Ez alól kivétel Széky János: Búcsú 89-től című levele, amiben manipulatív elemeknek még csak nyomát sem látom. Ritka az ilyen, bár hozzá kell tenni, hogy állásfoglalása sem derül ki.

A Mancs magazinszerűbb, A4 közeli papírméretre nyomtatott színes újság, ezzel erősítve a fiatal imidzset. Kulturális része is éppen ezért színesebb (a politikai pedig tömörebb), igyekszik tág spektrumból válogatni, a kiállítások, koncert, filmek, színház, lemezek mellett életmóddal kapcsolatos cikkeket is közöl. Interjúkat, beszámolókat, kritikákat egyaránt, több oldalas írások és rövid egyhasábosok formájában egyaránt. Az **ÉS** kulturális része a magas-kultúra alapkövének számító irodalmat viszont némiképp kiemeli, másról is szó esik (Zene, Színház), de jóval kevesebb. A film például teljesen kimarad a repertoárból.

Hirdetések terén sok az 1%-os adófelajánlással kapcsolatos, az **ÉS**-ben a könyvekkel kapcsolatosak (új megjelenések, beszélgetések, boltok) dominálnak, míg a Mancsban koncertek, kiállításokból van több (Műpa, Kogart, A38). A Mancsot jóval többen vehetik, mert csak 50 forinttal drágább az **ÉS**-nél, de színes.

Összehasonlító elemzés – Napilapok

A napilapoknál a színes-szagos bulvárlapot, a **Blikket**, és az egyetlen, még mindig fekete-fehér „minőségi” napilapot jelentő **Magyar Nemzetet** választottam. Utóbbi vergődését jól mutatja, hogy, sok hirdetés színes, a lap 50 forinttal drágább a Blikknél, de az előfizetőknek igazán méltányos áron adják, valamint hogy hetente szükségük van egy színes mellékletre a televíziós és rádiós adásokról.

A Magyar Nemzet előállítása jóval több munkát feltételez, mint a Blikké. A bulvár rendszerint elővesz egy, a TV-ből ismert közéleti személyiséget, legyen az egy átlagember egy valóságshowból vagy zenész, műsorvezető, stb. Nagy címfeliratok, hatalmas képek, erősen igénybe veszik az ember vizuális érzékeit. Ezek az írások jót-rosszat vegyesen állítanak, kicsit szaftosak, kicsit érdekesek, de a „köz”höz nem sok közük van. A bulváron túl zajló közéletnek, politikának is azt a részét emelik ki, ami lényegében lényegtelen. Schmitt Pál aláírta az új alkotmányt. A hangsúly nem az alkotmány tartalmára esik, hanem arra, hogy a köztársasági elnöknek nem remegett a keze! Rogán Antal pedig mindeközben nyulat fogott a kislányának. Érdekes és vicces, de benne foglaltatik az is, hogy a kizárólag gazdasági alapon működő bulvárt a politika is igyekszik kihasználni. Hogy két celeb magánéletéről szóló írás ne hasson egy idő után egyhangúnak, azért olyan közérdekű információk is előfordulnak, hogy a László kórházban nincs lift. A Blikk voltaképpen gyorsan átlapozható újság, nemcsak azért, mert rengeteg a hirdetés, hanem mert a címet, a lídet, a képet, a képaláírást és a szövegből kiemelt pirossal szedett részeket elolvastva össze is áll bennünk a cikkek tartalma.

A Magyar Nemzet vezércikke természetesen az új alkotmány körül forog, de bevallom őszintén, már csak felületes átlapozásra volt erőm. Nehéz elhinni, hogy juthat ennyi hír 1 napra, ilyen szempontból a hetilapok szerencsésebbek, rá vannak szorítva a szelektálásra. Az alkotmányról már annyit olvas az ember, hogy csömöre van (ez igaz egyébként az egész lakosságra, sokszor az értelmiség is belefárad, hogy szemmel kövesse a politikai élet változásait). Közölnek egy korrekt tudósítást arról, hogy milyen lélekiemelő szavakat mondott Schmitt Pál, majd hogyan kritizálta mindezt az ellenzék. Konkrétumok ilyenkor nem hangoznak el, így nincs is nagyon miben objektívnak lenni. Megint írtak egy, az MSZP-SZDSZt érintő ingatlancsalásról, amennyire én tudom, tucátjával indulnak/folynak a hasonló perek. Az igazság az, hogy kedden nem történt semmi olyan, ami nagyon érdekes lett volna. Aláírták az új alkotmányt, és Schmitt Pál adott egy 1 oldalas interjút, ami meg elég semmitmondó.

A vizsgált hetilapoknál a Magyar Narancsot hoznám ki győztesnek, ebben jöllehet, közrejátszik a korom is, de az ÉS sok publicisztikája kissé ó-módi, sokat nyavalyognak, sokat ragoznak, és nem mondanak többet. A Manccsal szemben konzervatívok, a Mancs pedig a bulváros híreket (interjú az apagyilkossal) is képes igényesen megírni, az Életmód keretében. Utóbbi ugye teljesen kimarad az ÉS-ből. A Blikk és a Magyar Nemzet nem egy platformon játszik. A Blikk profin csinálja, amit csinál, ennek az értéke már más kérdés, a Magyar Nemzet viszont kicsit megfásult a feladatai terhe alatt.